

Královna Zarina a její tajemství

Z hlubin staletí až do dnešních dnů se dochovaly legendy a pověsti o ženách-bojovnicích skytských a sarmatských stepí. Nálezy archeologů tyto legendy potvrzují. V hrobech skytských žen se často nacházejí zbraně, což svědčí o tom, že ženy byly často také bojovníky, stejně jako muži.

V historii zůstala také jména dávných královen-bojovnic. Takovou je například královna Tomiris, která porazila Peršany, a také královna Zarina (Zarinaea).

Legendy vyprávějí, že královna Zarina byla vynikající s mečem, účastnila se mnoha bitev a měla osobní oddíl 40 nejlepších bojovnic té doby, které byly 12 let cvičeny válečnickému umění. Staré legendy vzpomínají příběh o tom, jak zůstala věrná svému lidu a neprovdala se za médkého prince kvůli svobodě a nezávislosti své země.

Přítom řada pramenů uvádí, že se provdala za parthského prince Marmarese. Takový sňatek by však z jejího lidu učinil opět vazala, pouze Parthů. Podle jiných legend byl jejím manželem skytsko-asyrský princ Madiés. Někde je zmiňován skythský král Cydraeus.

A tak se skutečný příběh v průběhu staletí ztratil a došlo k mnoha zkreslením.

U stepních národů Střední Asie je také velmi oblíbený příběh o čtyřiceti dívkách-bojovnicích, které podivným způsobem vystoupily na nebesa, ale nikdy se nevzdaly dobyvateli. Tento příběh spadá do různých epoch a těmi dobyvateli jsou v něm různí králové a chánové. Podstata legendy o čtyřiceti dívkách-bojovnicích však zůstává.

Jaký byl tedy původ této legendy?

Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění. Věřit či nevěřit těmto informacím, necht' si rozhodne každý sám, ale možná v nich někdo spatří ztracenou dávnou historii skytského kmene Saků a odhalené tajemství čtyřiceti bojovnic, které se nikdy nevzdaly útočníkům.

...Starobylá step byla sežehnutá dechem větru. Stádo rychlonohých koní utíkalo k západu slunce a zanechávalo za sebou prašnou clonu. Ohnivý slunce obarvilo rozlehlou step zlatem a šarlatem.

...Ale vtom začalo podivně pulzovat, a kdesi daleko se ozval zvuk šamanovy tamburíny. Slunce se rychle schovalo za step, a teď je jasně vidět plamen ohně planoucího ve stepi za zvuků tamburíny. Najednou jsem tu tamburínu držela v rukou a okouzlena ohnivým tancem plamene jsem sama vyťukávala rytmus prastaré stepi. Šamanské oděvy a jejich barevné stuhy se třepotají ve větru. A tady se v ohnivých vírech plamene objevila její tvář...



Byl to Umaj. A tu začala zuřivě tančit a znovu se proměnila v plameny. Tabiti - blesklo mi hlavou další jméno, jméno bohyně ohně z dávné stepi, která k lidem mnohokrát přicházela, i se jménem Umaj.

Záblesky ohně se jí zaleskly ve tváři, a tvář se usmála a pronikla mě naskrz svým pohledem.

„Zdravím tě, sestro,“ proneslo se beze slov ve vědomí. Ačkoli z praskání ohně zazněla slova starobylého nářečí.

„Ráda tě opět potkávám na cestách Mezisvěta.“

Dnes si budeš muset vzpomenout... Vzpomenout na dávný příběh, který je opředen legendami. Je však načase, aby se poznalo to, co se přihodilo ve stepi. Vzpomeneš si na všechno... Podívej se do toho ohně...“

...Ohnivě záblesky pokračovaly ve svém zuřivém tanci. Kdesi z jeho hlubin se náhle rozezněla zapomenutá píseň. *„Ach, Zarja, Zarina, Zariinaa... Svitozarinaa... Tabiti agninna dad dokhtar bah mini...“* Zapomenutá řeč se dál nesla nad stepí a oslavovala ohnivou Tabiti a ohnivou nebeskou Zarju, jméno, kterým mě nazývala matka. Její tvář se skláněla nad mým malým zachumlaným tělíčkem, v němž jsem se ocitla.

Ale ohnivě záblesky najednou opět zamíchaly obrazem. Najednou byli na střeše stanu. Ohnivě šípy nesoucí smrt zapalují stany. Rozběhla jsem se k matce, ale otcova silná paže mě popadla a odhodila od letícího šípu. Někde tam, v dýmu ve stanu, se objevila moje matka, ale zasáhl ji šíp a ona upadla. Strašná tíha a stesk mě spoutaly němým výkřikem, přehlušujícím křik lidí pobíhajících kolem. A jen plameny ohně se náhle zaleskly v mámině tváři. *„Tabiti všechno vidí,“* blesklo mi beze slov hlavou, ona se setká s mámou ve svém příbytku a dá o tom znamení.

Nepřátelé osadu vypálili, ale můj otec a jeho lidé je zahnali. Tady už kouří pohřební hranice na mohylách. A duch matky odešel do zemí Irije.

Ale vidění v ohnivých záblescích se stále mihotají. Tady můj otec učí mé neposlušné tělo držet se v sedle. Teď můžu pevně stisknout boky Aspara. Jeho zrzavá hříva je velmi hustá. Mé šípy už pokaždé zasáhly cíl a má paže zesílila, aby se meč mohl stát jejím prodloužením..

Matka dlouho přicházela ve snech, ale teď už vím jistě, že nepřijde, vždyť Tabiti říkala, že se narodila v dalekých zemích a bude mít jiný život. Tady na ni musím zapomenout, abych ji tam nerušila... To říká Tabiti, a říká to i otec.

Vždyť Tabiti se také začala objevovat v mých snech, ale až poté, co jsem ji dokázala rozpoznat. Ta démonka, která se mi zdála v raném dětství, mě lákala do pohádkového světa, usmívala se a mluvila hlasem mé mámy. Ale já jí nevěřila. A pak se rozpadla na prach, ale začala pronásledovat už ve skutečnosti a volala hlasem mé mámy. Ale já jí nevěřila, necítila jsem teplo. Ale ten hlas mě dlouho nenechával v klidu a neustále mi říkal, co bude zítra a jak jsem krásná a chytrá a že jsem nejlepší. Taková slova jsem od mámy neslyšela, dokud byla naživu, a ten hlas mi byl nepříjemný. A pak jsem ho nahlas odehnala, ať už to byl kdokoli, protože jsem nestála o její chválu a pomoc s věcmi, které jsem nepotřebovala. A pak přišlo ticho. A teprve v tom tichu jsem se obrátila na samotnou Tabiti, aby mi dodala sílu vzpomenout si, proč jsem tady. A ona přišla, v ohnivých záblescích plamenů. A já ji poznala podle ohně ve své hrudi. A nebyla v tom žádná faleš.

A tak se dny vleky. I když u nás často pobývá otcův přítel se svým synem. A ten syn se se mnou chce vždycky prát. Myslím, že naše hry s ním jsou nekonečné, ty závody a cvičení s mečem... Jmenuje se Cydraeus.

Hle, znovu vylétly záblesky ohně, a já vidím, jak jeho a můj otec sedí ve stanu a pijí z dlouhých, zakřivených rohů, měkké špičaté čapky mají sundané. Tyto poháry, zdobené zlatem s vyřezávanými gryfy, jsou předzvěstí svatby.

Čeká mě neznámý život. Ale ve snech jsem často viděla neznámé místo. Je tam jakýsi oltář, a pod ním prázdnota. A Tabiti mi vždycky říká, abych o něm věděla a že je důležité tam jít. Z té prázdnoty vylétají do světa těžcí duchové. A zhmotňují se tím, že vstupují do těl nemluvnat ještě před jejich narozením. Tito narození potom přinášejí na svět zlo, stávajíce se krutými válečníky. To oni zabili mou matku, to oni podnikají nájezdy z divoké stepi, která se stává pustou, někde tam, odkud vychází Slunce, a pustoší naše země, to oni kradou dobytek a berou do otroctví ty, kteří nedokázali zemřít v boji nebo se zabít. Ale nejen tímto způsobem přicházejí na svět, ale prisídlují se k těm, kdo napáchali mnoho zla, a činí je ještě horšími.

Je však mnoho takových míst ve stepi, odkud tito duchové přicházejí. Ale nejnebezpečnější je právě teď to místo, které se ukazuje ve snech Tabiti. Tam ve snech si všechno pamatují, ale tady je všechno rušivé. I když tady už si vzpomínám také. Ptala jsem se otce, ale ten neví, co je to za místo.

Ale tady zase přichází shon, a Cydraeus je můj snoubenec. Brzy odjedu do jeho osady a život bude jiný. A už teď mi za smutných stepních písni na tělo vypichují propletenec dvou jelenů a dvou gryfů na znamení vytvoření páru.

...Ale najednou opět vylétly ohnivé záblesky z ohně Tabiti. A léta toho života uplynula.

...A teď sedím u jejího ohně, a zůstaly mi jen vzpomínky...

Ano, svatba rychle utekla a naše štěstí s Cydraeusem nebylo příliš dlouhé. Ale on tehdy uvěřil mně a mým příběhům. Na jedné ze svých výprav do parthských zemí našel staré perské mapy a přivezl je. A tenkrát mi Tabiti ukázala to místo, ale řekla, že není čas jít tam přes písky a stepi. Že je třeba se nejprve dostat k břehům řeky, která protéká mezi zahradami, ale pokračuje do pusté stepi a vlévá se do slaného moře. Této protékající řece jsme říkali Syrdarja.

Tam je třeba najít dříve zakopaný klíč, kterým bude možné uzavřít díru do nižšího světa. A tento klíč nesmí být nikomu vydán, neboť někteří králové země jej již dlouho hledají v domnění, že jim dá moc nad mnoha zeměmi a učiní je pány země. Tabiti řekla, že klíč bude nalezen, až když ho bude potřeba...

Toto místo jsme také našli na mapě perských kupců, kteří se vydávali do vzdálených království Zhongguo, jak sami obyvatelé tyto země nazývali (Čína).

Ale našim plánům nebylo souzeno, aby se naplnily. Perský satrapa Vištáspa (Histaspés), který vládl v Baktrii, se rozhodl dobýt step. Vytáhl proti nám do války. Zoufale jsme bojovali, ale Cydraeuse probodl zákeřný šíp.

A tehdy mě přepadl vztek, vždyť to bylo před mýma očima. A já se postavila na místo svého milovaného a vedla jeho bojovníky do boje. A tenkrát jsem řekla Tabiti: *„Jestli můžeš, pomoz mi, nemám jinou možnost. „Nemohu jít tam, kam jsi mi řekla, abych šla. Jestli mě tam osud chce, tak tam budu, jestli ne, tak budiž, ale teď nemám jinou možnost.“*

Uháněla jsem k nepřátelskému stanu. Ze všech stran svištělo krupobití šípů, ale proletěly kolem. Vpředu se náhle mihl obraz Tabiti v ohnivé záři, která se změnila v oheň mých šípů, vystřelených na rudý stan. Oheň začal zuřivě tančit a z modrých oblaků dýmu se vynořil pán nepřátel. Nečekal, že šípy s ohněm doletí až k němu, myslel si, že bude bitvu jen sledovat. Už slavil vítězství, když mu posel přinesl zprávu o Cydraeusově smrti. Další šíp, vystřelený z mého luku ho proklál skrz naskrz. Cydraeus je pomstěn! Spravedlnost přišla, a Tabiti mi pomohla. Tento šíp ukončil jatka a persko-baktrijští bojovníci se obrátili na útěk.

Když se kouř bitvy rozplynul, naše armáda mě přijala místo Cydraeuse. A nebylo nic trpčejšího než tohle. Ale byla to vůle nebes. A mně ještě nebylo souzeno opustit tento svět.

V této bitvě se vyznamenal Cydraeusův spojenec, parthský princ Marmares. Byl to on, kdo na můj povel povzbudil hlavní část vojska do útoku a splnil mé rozkazy místo mrtvého Cydraeuse.

Nyní se však rozhodl stát se vládcem Saků, jak nás nazývali Peršané v jeho zemi. A hodlal se se mnou oženit.

Takovou zradu jsem od něj nečekala. Vždyť u Cydraeusovy pohřební mohyly jsem pronesla slova, že zůstanu vždy věrná jemu a svému národu, který by se stal podřízeným, kdyby v zemi vládl cizí kníže.

Marmares byl ale mazaný a už předtím informoval mnohé o tom, že je můj snoubenec. A já ho nemohla ani odmítnout, ani přijmout. Vždyť polovinu vojska Saků tvořili jeho lidé. A tak jsem musela oznámit, že se nevšímám, dokud nebude postaveno město na řece Syrdarji, které jsme s Cydraeusem chtěli založit. Tam se totiž měl nacházet klíč, o němž Tabiti mluvila.

A znovu před očima zahrály ohnivé záblesky. Vzpomínky, vzpomínky... Hle, vyplavalo z nich nádherné město Roxanaka.

A někde tady už je postavený chrám, kde jsem do kamenné truhlice uložila zelený krystal. Skutečně se našel v jeskynních dutinách napohled nenápadného kopce.

Marmares požaduje splnění slibu, že se za něj provdám, ačkoli jsem mu to přímo neslíbila, pouze jsem slíbila, že se k tomuto rozhovoru vrátíme po nalezení klíče.

Naštěstí, jakkoli se to může zdát podivné, západní hranice Parthie náhle napadli Médové. A Marmaresův otec - parthský král, její satrapa pod Perskou říší, nařizuje svému synovi, aby táhl proti Médům. Moje země uzavřela vojenské spojení s Parthií ještě za Cydraeuse, neboť taková byla tehdejší politická situace. Museli jsme se tedy postavit společně s Parthy proti Médům.

Médie je také uváděna jako perská satrapie. Všechny tyto satrapie však žijí vlastním životem a bojují o vliv před perskými králi, kteří očividně zatím nepotřebují nic jiného než daň, kterou jim odvádějí. V té či oné z nich často vypuknou vzpoury a povstání proti Peršanům, ale nepřátelství mezi nimi je vždy silnější, čehož Peršané využívají a často proti sobě poštvou místní krále.

A vzpomínám si na tu bitvu, kdy se střetla armáda Médů a naše spojená vojska Parthů a Saků (Skythů), jak nás nazývali Peršané.

Obrovská armáda Médů se nahnula do našich stepí a zaplnila je až po obzor.

A hle, z pestrého houfu jezdců vyjel jeden v pozlacené zbroji a začal něco pokřikovat ve svém jazyce. Některé fráze zněly jako parthština, takže jsem zachytila jejich význam. Vyzýval vládce Saků na souboj, protože proti nim nemá žádné nároky, ale nechce, aby proti němu bojovalo spojenecké vojsko Saků. Říká, že po boji si přeje zůstat s Parthy sám. Údajně však ví, že Marmares parthský stanul v čele Saků a stal se jejich králem, a to jak nad Saky, tak nad Parthy, proto přijímá boj s ním, aby zabránil krveprolití.

Marmares popadl otěže, aby mu vyrazil vstříc. Já jsem mu však přehradila cestu mečem. A řekla jsem, že není králem Skythů ani mým manželem, a že za vypuštění fám o své svatbě si to vyřídíme později, pokud zůstanu naživu.

Nasadivši přilbu, vyjela jsem směrem ke Stryngaeusovi, a byl to právě on, syn médkého krále.

Střetli jsme se, neviděla jsem mu do tváře, ale naše meče se zkrřížily. Rány byly vyrovnané, ale pak jsem ucítila palčivou bolest v noze a bezděčně jsem přitáhla třmen. Nějaký zrádce na naší straně vystřelil šíp a ten mi pronikl nohou. Kůň sebou trhl, poslušný nechtěné pobídce, a vzdálenost se zvětšila.

Stryngaeus využil situace, vzal kopí a zasáhl jím mého koně. Vše se odehrálo velmi rychle, a já se ocitla na zemi. Když jsem se snažila vstát, ucítila jsem znovu palčivou bolest v noze, ale ustála jsem to a střetla se s úderem meče Stryngaeuse, který náhle také sesedl z koně. Ukázalo se, že mi spadla přilba, a on vykřikl, že jsem žena. Pokračovala jsem v boji. Ale on se nebránil. Dívaje se mi do očí řekl, že boj skončil a že si nepřeje další válku. *„Nečekal jsem, že proti mně vyjede sama Zarina, nečekal jsem, že její manžel Marmares bude takový zbabělec!“* - zakřičel.

- *„Marmares není můj muž a nikdy jím nebyl,“* odvětila jsem.

- *„Tím spíš se nechci s tebou prát a válčit,“* zamumlal Stryngaeus.

- *„Nabízím ti, abys ses stala mou ženou a spojila se s Médií, Médie nemá k Sakům a jejich zemi žádné požadavky,“* řekl Stryngaeus hlasitě, aby ho vojsko slyšelo.

Pomohl mi se zraněnou nohou na koně a pěšky doprovodil do mého stanu. Ve stanu jsem uviděla Marmaresovu zkrivenou tvář. V tu chvíli mi všechno došlo. Byl to on, kdo přesvědčil jednoho ze svých vojáků, aby mě zranil, aby mě oslabil v boji.

Velmi se chtěl stát králem Saků, ať už jako můj manžel, nebo beze mě. Prakticky i byl vrchním velitelem armády Saků, získal Cydraeusovu důvěru, a teď, když jsem nesouhlasila stát se jeho ženou, rozhodl se mě odstranit tímto podlým způsobem. Ale to jsem mu teď nemohla říct, vždyť měl za sebou celou armádu.

Stryngaeus si počínal šlechetně, ale neznala jsem jeho úmysly, třebaže mě ujišťoval, že od počátku nebyl nepřítelem Saků, a to i proto, že jeho země ležela daleko od těchto stepí. Ale že byl sem poslán svým otcem, aby se vypořádal s Marmaresem za jeho dávné nájezdy a plnění médkých zemí, po čemž se ukryl v saských stepích.

Prostě jsem v tom stanu podepsala mírovou smlouvu s Médií. Šikovný léčitel Stryngaeuse mi z rány vytáhl šíp a rozlomil ho napůl, byl to parthský šíp. Chtěla jsem ho předat Marmaresovi, ale ten jako by se do země propadl.

Tenkrát jsem podepsala spojeneckou smlouvu s Médií a vojenské spojení se Stryngaeusem.

Dobře jsem však věděla, že nemohu věřit nikomu, ale teď to bylo jediné východisko, vždyť Marmares se mohl kdykoli vzbouřit a nasměrovat Parthy proti Sakům. A Stryngaeus slíbil, že mě i Saky ochrání před zradou Parthů.

Médové podepsali spojeneckou smlouvu se Saky, ale nepodepsali mír s Parthy, a Stryngaeus se nezřekl boje s Marmaresem, o čemž mě informoval.

Sakové a Médové celou noc slavili usmíření a víno teklo proudem. Ráno se Stryngaeus se svými vojáky stáhl do stepi, aby mě nekompromitoval.

Až druhý den ráno jsem zjistila, že Parthové zaútočili na Stryngaeusův tábor, zatímco bojovníci spali, a mnoho jich zabili, a samotného Stryngaeuse zranili a zajali. Marmares porušil pravidla války, překvapil je svou zákeřností.

...Ano, tenkrát měly války ještě svá pravidla, a pravidlo je dodnes ušlechtilost, dokonce i tady v divokých stepích...

Za úsvitu se před mým stanem objevili parthští válečníci v čele s Marmaresem. Vlekli zajatého a zraněného Stryngaeuse, který nemohl jít po svých.

V té době jsem byla v kruhu dívek, které jsem kdysi dávno učila ovládat meč a šípy ženským způsobem, založeným na ženské stavbě těla. Často jsem jim vyprávěla příběhy o nebi a hvězdách, které se mi snívaly od dětství a o kterých jsem slyšela od Tabiti. Tyto znalosti jsem měla předat zde těm, kteří je dokázali vnímat. Postupně se z dívek staly bojovnice a začaly mě ochraňovat. Bylo to jejich přání, ale já se vždy snažila být rovnocenná a šla do boje jako první. Považovaly se za mou nejbližší posádku a armádu.

Marmares vtrhl do našeho stanu a zahřímal, že porazil nepřítele a teď si mě může vzít.

Tasila jsem meč a přetřela provaz, na kterém přivlekli zajatce. To byl signál a dívky-bojovnice zajaly Marmarese.

A vzpomínám si, jak jsem v růžových paprscích úsvitu podala Marmaresovi úlomky parthského šípu. *„To ty jsi zrádce,“* řekla jsem, *“ty jsi mě chtěl zabít, to ty jsi nepřítel. Ty ses chtěl zmocnit země mého národa. Ale já si nikdy nikoho nevezmu a zůstanu věrná Cydraeusovi a svému lidu, své rodné skytské stepi, tomuto svítání a soumraku nad jejími nekonečnými prostory. A dokud budu žít, nikdo se je neodváží vlastnit, kromě dětí stepi, zrozených jí v ohnivém duchu velké Tabiti.“*

Hodila jsem mu k nohám úlomky šípu, tasila meč a zabodla mu jej do hrudi až po samotný jílec.

Parthští vojáci, vtrhnuvše dovnitř, narazili na náš zuřivý odpor a všichni do jednoho byli pobiti. A tak se z mých učednic stala armáda, ženská armáda Saků.

Stryngaeus byl osvobozen a v celém táboře Saků byl vyhlášen poplach před invazí Parthů. Médové, kteří zůstali v táboře, se také postavili na obranu. Vyšla jsem ze stanu a oznámila, že Stryngaeus je naživu a svobodný, že Sakové nikdy neporušovali a neporuší své dohody a že nyní nastal čas dokázat své přátelství a pomoci Médům, kteří původně nepřišli válčit se Saky.

Mnoho Parthů, kteří pozvedli zbraně proti Sakům, bylo tehdy zabito, zbytek uprchl do Parthie.

Stryngaeus se ještě dlouho zotavoval a nabíral sílu v zemi Saků. Přivezli ho do Roxanaky, a tam ho ohromila zručnost kameníků a architektů. Nečekal, že uvidí

tak krásné město, jako je Ekbatana, hlavní město jeho rodné Médie, které postavil velký Kyaxares.

Stále doufal, že se se mnou ožení, ale jakmile se uzdravil, přišla jsem za ním do jemu přidělených pokojů.

Byl už zdrav, ale neměl v úmyslu Roxanaku opustit. Moje první otázka tedy zněla, kdy se chystá odjet do své vlasti.

- „*Stále chovám naději, že naše země splynou a ty se staneš mou milovanou ženou,*“ namítl Stryngaeus.

- „*Ještě tam, v bitvě s Marmaresovými lidmi, jsem všem, včetně tebe, řekla, že se nikdy za nikoho nevdám a zůstanu věrná Cydraeusovi a svému lidu.*“

- „*Ale Cydraeus je mrtev.*“

- „*Odešel po cestě do Irije a pouze jeho tělo bylo mrtvé. A to mi nedává právo ho zradit a udělat z mých lidí vazaly.*“

- „*Sakové budou mít stejná práva jako Médové.*“

- „*Proč? Ve své rodné zemi je už i tak mají podle práva narození.*“

- „*Staneš se krásnou královnou Médie a země Saků.*“

- „*Ano, manželka satrapy. Země Saků je svobodná, ne satrapie Peršanů! A nikdy nebude satrapií, to raději zemřeme ve stepích. Kromě toho jsi ženatý muž a doma na tebe čeká manželka. Vím, že je tradicí tvých předků mít několik žen. Ale ženy Saků nikdy nebudou druhými a třetími manželkami, vždycky byly a budou pro své muže jediné!*“

- „*Myslíš, že ti ten starověký kámen pomůže?*“

- „*Ten kámen, na jehož místě jsme postavili Roxanaku, není pro tento účel, ale zastaví demony temnoty, kteří doplňují armády dobyvatelů. Jsi volný. Držím své slovo, tehdy jsi mi daroval život, v tom boji, teď ti daruji život a svobodu já. Nic ti nedlužím. Naše mírové smlouvy zůstávají v platnosti, a Sakové nejsou nepřáteli Médie, pokud Médie sama nezmění názor.*“

...A tak Stryngaeus musel opustit mou zemi s prázdnou. Médové opustili zemi Saků.

Ale Tabitin hlas mě znovu začal pronásledovat v myšlenkách. Žiju, protože jsem tu ještě neudělala všechno.

Nejbližší mi byly uřednice-bojovnice, teď už jich bylo čtyřicet, a náš oddíl se stal neporazitelným proti hordám divochů, které se často začaly objevovat na hranicích království Saků.

Jednou se nám podařilo odrazit parthské vojsko vyslané Marmaresovým synovcem, který se v Parthii dostal k moci a přísahal starému parthskému králi, že se mi pomstí za jeho syna. Zdálo se, že v té bitvě nám pomáhala samotná Tabiti.

Od té doby se však po stepích a královstvích rozšířila zvěst o armádě žen, které nelze porazit.

Po tomto boji jsem se rozhodla hledat zdroj zla. Vždyť jsem už začal pozorovat, jak někteří temní duchové vstupují do nepřátelských bojovníků, a ti se stávají démony v těle.

Jak ukázala Tabiti, vypravily jsme se podél řeky Syrdarji k velkému severnímu moři. Někde tam, na jeho nejsevernějších březích, táhnoucích se do pusté slané stepi, zela ona díra.

Když jsem se však vydala na výpravu, dozvěděla jsem se o perském vpádu na území země Saků. Sám král Dareios bez satrapů zavítal do naší země. Byl odhodlán dobýt svět. Podařilo se mi zahlédnout jeho nevýslovné hordy u Roxanaky. Ale saské síly se mu nemohly rovnat. Začal ničit město a hledal poklad. Pak se mi podařilo prostřednictvím špehů nalákat ho na sebe a svou družinu, aby neničil a nezabíjel lidi. Hledal kámen, poněvadž jeden hvězdopravec, jeho dvorní mág, mu předpověděl, že kámen veškeré moci leží v zemi Saků, za Sogdy. Proto se na toto tažení vydal osobně, místo aby na něj poslal své satrapy.

Musela jsem se svým oddílem vylákat Dareiovu armádu a spěchat k severnímu moři, přejít poušť, a ne podél zelených břehů Syrdarji.

To byl způsob, jak oslabit a zmenšit Dareiovy hordy, jež táhly na sever od hradeb Roxanaky za mým oddílem čtyřiceti dívek. Nezačala jsem shromažďovat saské vojsko, to mělo pomoci už odrostlému synovci Cydraeuse zachránit saskou zemi. A Dareios musí uváznout v pouštích, hnán touhou po moci.

Tam, na severních březích slané moře, se nachází starobylá pevnost postavená v době exodu našich vzdálených předků přes Ural na jih ze země sněhu, kterou se tato stala. Ano, sněhy spoutaly dávnou domovinu mého lidu, a tak se rody vydaly na cestu do zemí na jihu a začaly se rozdělovat. Tak jsme přišli do stepí, které jsme osídlili mezi dvěma vydatnými řekami, jež odvádějí své vody do slané moře (Aral).

Ale divoké hordy z východu nás zahnaly do polopouštních stepí na západ od těchto řek. A teprve nedávno se mi podařilo vrátit se na břehy Syrdarji a dostavět Roxanaku. Jak ten čas rychle běží...

A teď to všechno brzy skončí...

Dareios nesmí dostat kámen-klíč od brány do pekla. A peklo musí zůstat uzavřeno.

Vyčerpávající pochod se chýlil ke konci, dosáhly jsme rozvalin staré pevnosti a uchýlily se do nich.

Tam se mi podařilo v té samotné hlubině najít prastarý oltářní kámen. Zakrýval prázdnotu, kterou jsem viděla ve svých snech. Zasažovala hluboko do země. Právě odtud vycházeli na povrch temní duchové, ačkoli je nebylo možné spatřit běžným zrakem. Osídlovali těla rozhněvaných válečníků, kteří sami ztěžkli ze zločinů, jež napáchali.

Do nikoho z nás nemohli vstoupit, neboť jsme byly čisté a byly jsme jen mečem pomsty Jsoucího, ohnivým vichrem Tabiti, její zbraní na tomto světě. Právě těmto pravdám válečnického života Tabiti učila a předávala toto poznání prostřednictvím mě dívkám. A později jsem je sama cítila v ohnivých proudech bytí a překládala jim je do slov. Část znalostí se nám podařilo zapsat a zanechaly jsme je zapuštěné ve zdi pevnosti Roxanaky, kde byl kdysi uložen krystal přivezený z nejsevernější země sněhu. Byl to krystal nejstarších národů Země z hvězd. Pak ale skončil v zemi Saků.

...Čekala jsem na Dareia, a hle, už se na obzoru objevila jeho vojska. Zjistili, že jsme ve staré pevnosti, a začali útočit krupobitím šípů a obklíčili pevnost v kruhu. My jsme jim to oplácely očekávajícíce, že sám Dareios vyjde do boje. Ten se však zbaběle ukryl ve stanu. Naše ohnivé šípy zabily mnoho jeho vojáků, a zapálily stan.

Ale ani jeden Dareiův bojovník nedokázal zdolat hradby starobylé, polozchátralé pevnosti. Všichni byli smeteni přívalem šípů nebo rozsekáni meči v boji zblízka. A tak to pokračovalo po mnoho dní, dokud nám nedošly šípy. A pak jsem si uvědomila, že nastal čas a že my stejně nemáme sílu pobít celou Dareiovu armádu. A on sám nikdy neopustil svůj úkryt a třásl se strachy před hrstkou stepních žen.

Neměly jsme už žádné šípy, a pouze meče nadále dělaly svou práci. Pokaždé, odrážejíce nové a nové útoky, které trvaly od úsvitu do soumraku.

Tak jsem se rozhodla nechat je přiblížit, sama jsem vzala krystal a vydala se ke starobylé bráně. Podařilo se mi pohnout těžkým kamenem a skočila jsem do té prázdnoty. Předě mnou se táhl temný tunel, cestu mi osvětlovalo zelené světlo krystalu. A po stěnách svého úkrytu se míhaly černé stíny beztělých duchů.

Tunel mě přivedl do obrovského sálu lemovaného obřími monolity.

Uprostřed něj se nacházela velká kruhová deska s nevelkou prohlubní. V cestě mi však stála jakási pružná síla.

Ano, postavili to ještě v době, kdy severní země našich předků byla bez ledu a sněhu. Tady byla prastará brána do jiných světů. Ale po velké katastrofě se napůl uzavřela a zůstala jen škvíra do nižšího světa těžkých duchů.

Bylo načase je zničit, aby se je nepokusili otevřít takoví jako Dareios, hnáni touhou po moci.

Je sice králem, ale stále je obyčejným člověkem a neví, co může způsobit. A možná ho vedou síly, které to vědí. A vedou ho schválně, aby jim otevřel cestu do jiných světů a vypustil přízraky do tohoto světa, aby v něm už nezůstali žádní živí duchové. Má totiž ve své družině žrece - hvězdopravce, posla temnoty. On jej sem poslal na příkaz svých nepozemských pánů, kteří tuto planetu okupovali od nepaměti.

Jim se klaněli v Sumeru i Babylónu a zapomněli na skutečné učitele. Po nich zbyla jen jména, která si přisvojili podvodníci. A nyní tento chaldejský kněz slibuje

Dareiovi nevýslovnou moc, pokud se mu podaří získat prastarý krystal, který žrec ve skutečnosti potřebuje pro své temné rituály vyvolávání démonů.

A najednou se přede mnou znovu objevila ohnivá tvář Tabiti a já si uvědomila, že tohle je okamžik, který všechno rozhodne. Krystal mi pomohl překonat pružný prostor. A smaragdový kámen vklouzl do své prohlubně. Cvaknutí... A záblesk světla. Nejjasnější světlo explodovalo do prostoru, a palčivá bolest mě zbavila vědomí.

Najednou se však opět vznášela vidina. Jenže teď v ní vidím step a moře v ní a ohnivě svítání se mísí s podivným ohněm. Z pevnosti plane ohnivý sloup, a v něm jsou vidět jiné světy, a prastará pyramida září v ohnivých paprscích. To hora Méru se zrcadlila v prostorech jiného světa.

Oheň plane a pálí Dareiovy vojáky na prach, aniž by se jich dotkl. A všech čtyřicet dívek - duchovních sester zůstalo bez těl. A já také. Udělaly jsme tu vše, co bylo přikázáno vesmírným ohněm, a Tabiti nám tu vyšla vstříc.

Tam dole však hoří stan a zbytky Dareiova vojska utíkají do pouště v šatech zachvácených plameny. Sám Dareios si v hrůze strhává ohořelý kaftan a tluče s ním o zem, čímž hasí oheň. A jeho hvězdopravec, mnoucí si ruce, se snaží vrátit do pevnosti, ale okamžitě se mění v planoucí pochodeň. Zde podzemní plyn udržuje plamen při životě. A bude planout ještě dlouho.

A Dareios, ten se sotva drží na nohou, a už nikdy do těchto starodávných stepí nepřijde.

A vtom v záři ohně znovu spatřím tvář Tabiti.

„Ano, to je pravda, ale přesto se z těch míst dokáže dostat, ale do Persie dorazí jako vetčný stařík. Těla těch, kdo viděli plameny v té stepi, rychle vysuší nemoc, kterou ti lidé neznají. A Dareios nebyl výjimkou. Historie je plná takových zapomenutých stránek, ale už přicházejí časy, a je třeba je otevřít.

...A v těchto dnech se pozemští králové pokoušejí hledat brány do jiných světů, jen kvůli své pozemské moci nebo nadějí na nesmrtelný život svých těl, a v těchto dnech jen tito jediní znají důvody válek, jenomže ženou davy na jatka, a ty neznají důvody hledajících...“ - probleskla vědomím slova Tabiti. A všechno zmizelo, jako by se to nikdy nestalo. Jen step, umdlévající pod sluncem, uchovává historií zapomenutou stopu...

Zapsala Valeria Kolcova 16.12.24